

(המשך מעמוד 9)

כי בורגשטיין, השופר לשעבר, ואחד מש' לישת חברי "כנופיית האקדחים" שנתפסה לאחרונה, הוא חולה במחלת הנפילה, מחלה שתקפה אותו לפני יותר מ-14 שנה. בן שמונה היה ישעיהו בורגשטיין, כש הפצצה נאצית כבדה הרעישה יום ולילה את חרשה עיר מולדתו. הילד הצעיר נתקף בהלם קשה, באחד מלילות ההפצצה, לא נרפא ממנו בכל שנות מלחמת העולם השנייה ועד לעלותו לישראל יחד עם הוריו. **ידיד בקרבות.** בישראל, אחרי ש' נרגע מעט מן ההתרגשות הרבה של שנות ילדותו, נודע לישיעו בורגשטיין כי הוא חולה במחלה נוראה עוד יותר מרעיית גר' פו הבלתי-פוסקת. כשהופיעו סימניה ה' ראשונים של מחלת הנפילה, ניסה ישעיהו להסתיר אותם מהוריו, מיהר לעזוב את ביתו, התגייס בגיל צעיר לצה"ל.

במשך כל שנות שירותו פחד ישעיהו מן התגלה מחלתו לחבריו ליחידה. בקרבות תל אל-מוסילה, בהם השתתפה יחידתו, הכיר ישעיהו חבר לגשק, שהפך זמן רב אחרי כן לידידו ורעו הטוב ביותר, מרדכי וויס. מיד אחרי שהשתחרר פנה ישעיהו להתגייס למשטרה. בלשכת קצין הגיוס הראשי של החיל, לא סיפר ישעיהו על מחלתו, שהתגלתה בדרך מקרה רק אחרי שלוש שנים, כשהתקפה פתאומית תקפה אותו ב' חצר הנפה הדרומית ביפו. רופא שהוועק למקום, קבע במפורש את האבחנה. ישעיהו בורגשטיין נשלח לביתו, פוטר מן השירות אחרי זמן קצר.

שוטמות בבני-ברק. אחרי שפוטר מן המשטרה ניסה ישעיהו בורגשטיין להתקבל לעבודה במקומות אחרים ללא הצל' חה. מחלתו והתרגשותו החיצונית, אותה לא יכול היה להסתיר, מנעה מנותני ה' עבודה להמשיך ולהעסיקו, מיד אחרי ש' עצמו על מצב בריאותו. גם בין חבריו לא היה ישעיהו רצוי ביותר. בתורות שהיה יוצא אתן לבלות, היו מתרחקות ממנו כ' שהיה נודע להן על מחלתו.

משהב חמור בחייו, איננו ישיעיהו לפני יותר משנה כשידידתו הטובה, בת לעדה הספרדית בת-לאביב, עזבה אותו. ישעיהו היה יוצא עם ידידתו זו במשך זמן ממושך, חרף התנגדות הוריו, כשהתקשקש ישעיהו לשאתה לאשה, אמר לו אביו: "ספר לה על המחלה שלך ותראה אם היא ארובה אותך". ישעיהו עשה כדבריו והתערה ש' בהלה מגילוייו, ביקשה ממנו לא להסגש אתה יותר ולעולם.

פרשת ידידתו האחרונה שברה את ישעיהו לחלוטין. הוא הפסיק לחפש עבודה, הת' קיים על חשבון אביו, בעל חנות לירקות בבני ברק. שעות עבודה גבי שעות הסתובב ישעיהו ברחובות העיר, עד שנתקל באחד הימים במשוטט כמהו. היה זה ידידו הטוב, מימי תל-אל-מוסילה, מרדכי חייס.

היכרות עם בליץ. חייס הקשיב לכל סיפוריו של ישעיהו המיואש. הוא גם היה מוכן לנחמו. הוא סיפר לו על צרותיו שלו, על הניתוחים שבוצעו בכליותיו רק לפני זמן קצר ועל קשייו הגדולים להסתדר ב' עבודה ובחיים משש כמו ישעיהו. ימים אחדים אחרי שנפגשו, סיפר חייס לישיעיהו על חברו הטוב אפרים (טומי) בליץ. בליץ הוא בחור מצויין, היה חייס מספר תמיד לישיעיהו, "כדאי לך להכיר אותו".

ישעיהו הכיר את טומי בליץ, אחרי ש' זה הספיק כבר לבעז את הנסיון לשוד מוזיין בקולנוע צפון בתל-אביב ולרצוח תוך כדי כך את המהנדס יעקב פייאטלי. בליץ לא הסתיר מישיעיהו את מעלליו. הוא הציע לו להצטרף אליו ואל חייס, להשתתף יחד אתם במעשי שוד מוזיין נוספים. ישעי' הו, בעל הנסיון הקרבי בצה"ל והנסיון המשטרתי במשטרת-ישראל הסכים מיד. "רציתי למצוא שוב את מקומי בחברה", הסביר אחרי שנעצר.

האם נשאה מחדש. לחברו ומדריכו החדש של ישעיהו, היה עבר לא פחות סרי' ער מזה שלו. טומי בליץ, שכונה בחוגי העולם התחתון בשם "ההולנדי", עלה מ' הולנד עוד בהיותו ילד צעיר, חונך במוס' דות עליות הגוער.

מדריכו של טומי לא ניבאו לו טובות, כבר מן היום הראשון בו נתקבל למוסד. בן לאם יצאנית ואב שזוהתו לא הובררה סופית, בלט טומי לרעה בכל חברת-ילדים אליה נשלח. אחרי נסיונות רבים לקלטו ב' מוסדות שונים, נאלצו מדריכיו בעליית ה' נוער לחתור: טומי בליץ יצא לחיים עצמ' איים בעיר הגדולה.

בערך באותם הימים בא גם המשבר ב'

חייו של טומי. אמו החליטה לחזור למור' טב, וישאה לנוצרי-הולנדי. המעשה הראשון שעשתה אחרי נישואיה: היא פנתה למשרד הפנים ההולנדי, תבעה את החזרת בנה ה' צעיר, אחיו של טומי, שעלה יחד אתו והתחנך במוסד דתי של עליות הגוער. **רצח בשעת מבחן.** טומי ידע על כל הפרשה. היטב חרה לו על כי אמו לא דרשה גם את החזרתו. הוא סיפר אמנם ל' חבריו כי הוא מקבל מכתבים מאמו וכי היא מבקשת ממנו לחזור אליה להולנד ו' אפילו מביטחה לו את הוצאות הדרך. אך לאמיתו של דבר, מסר השירות ה' ה' ההולנדי, בדו"ח שחיבר לבקשת עלית ה' גוער, כי אמו של טומי היא מחוסרת אמצ' עים גם אחרי נישואיה. רק אחרי שמשרד הפנים ההולנדי קיבל על עצמו את האחר' ריות לכללתו ולחניוכו של האח הצעיר ורק אחרי שהאח הביע את רצונו לחזור אל אמו — קיבל הקונסול ההולנדי את בליץ הצעיר לחסותו. אחרי שאחיו חזר ל' הולנד, נשאר טומי בליץ לבדו בישראל. תגובתו הראשונה של בליץ לכל מה שקרה, היתה שורה של התפרצויות שביצע בשיטה מיוחדת לו, בכל רחבי הארץ. הוא היה מצלצל בטלפון לדירת-עשירים שהיה בוחר מבעוד יום, פורץ לדירה אחרי ש' היה מתאד כי איש אינו עונה לשלפון. כשנתפס לבסוף בדירתו של לוי אברהמי, מספק מחוז ירושלים, הודה בכיצוע 18 התפרצויות. הוא נידון לשנה מאסר, הועבר לטיפולו של קצין המבחן למבוגרים, אחרי שחרורו.

תקופת המבחן של בליץ נמשכת עד עצם היום הזה. היא נמשכה גם בימים בהם ב' צע בליץ, הסושע המועד, את הרצח בקול' נוע צפון ואת מעשי השוד המוזיין בתל' אביב. עתה יושב בליץ, יחד עם בורת' שטיין ועם חייס בבית הסוהר, מחכה ל' משפטו שיתקיים בראשית התודש הבא ב' תל-אביב.

גיבור יפו

אל דפי העיתונות הגיעו חמיס יתים במח' צית השנה שעברה: "פושע מועד הגולה ל' אילת", זעקו כתבי העיר הדרומית, "המש' טרה רוצה להפוך את אילת למחנה פוש' צים".

גם חמיס יתים (33), דיג ערבי מיפו, לא רצה להשאר באילת, אם כי מסיבות אחרות לגמרי מאלה של הכתבים הפטרויטיים. אח' רי ימים אחדים התפרע בתחנת המשטרה, היכה כמה שוטרים, הוגלה בתורה לעירו. "גיבור יפו נעצר", סיפרו העיתונים אחרי ימים אחדים.

חמיס יתים החל את הקריירה המפוארת שלו כ"גיבור יפו" כבר בימי הכיבוש. ה' צעיר הנמוך והחסון החליט או כי הגיעה השעה להתפרנס מכספם של אחרים. אחרי שאירגן כנופיה של בעלי-אגרוף היה חמיס יוצא לשוד בצהרי יום, מתגפל על עוברים ושבבים, בזוז חנויות ואיטלונים, מבלי שאיש מהקרבות יעז להתלונן על מעשיו באוזניו חוקרי המשטרה.

מסיעובד לשוד. ימים עברו, עד ש' הצליחו השוטרים לשים את יד החוק על כתפיו הרחבות של חמיס. קטטה גדולה, שהתפתחה בינו לבין בעל בית-הקפה חמ' דן, הביאה את יתים אל בית-הכלא. חמדן, שלא פחד מחמיס, סיפר לשיטרים את אשר רצו לשמוע: "חמיס התנפל עלי כשסכין בידו", העיד במשטרה.

בבית-המשפט נידון חמיס לשנת-מאסר. כ' שיצא מבית-הסוהר חזר שוב לפעילותו ה' קודמת בסימטאות יפו הערבית, ושוב לא הצליחו השוטרים לשכנע את קרבנותיו לה' עיד נגדו. תושבי רחוב 60 ביפו היו מגי' פים את חנויותיהם, כשהיה חמיס עובר ברחוב. "אין לנו מנוחה ממנו", היו מספ' רים, מבלי שיעזו לפעול ולהתלונן במשט' רה.

לפני שלושה חודשים החליט לבסוף אחד מתושבי רחוב 60 לשים קץ לתלוליו חמיס. היה זה עלי מוסה, רוכל ירוקן, שפקעה סבלנותו. סכומי הכסף, שהיה נותן כמס' עובד לחמיס, הגיעו למאות לירות. הוא פנה למשטרה, מסר עדות ארוכה באוזני ה' חוקרים. "הייתי נותן לחמיס יתים בכל שבוע סכום כסף, כדי שלא יתנפל עלי", מסר בעדותו.

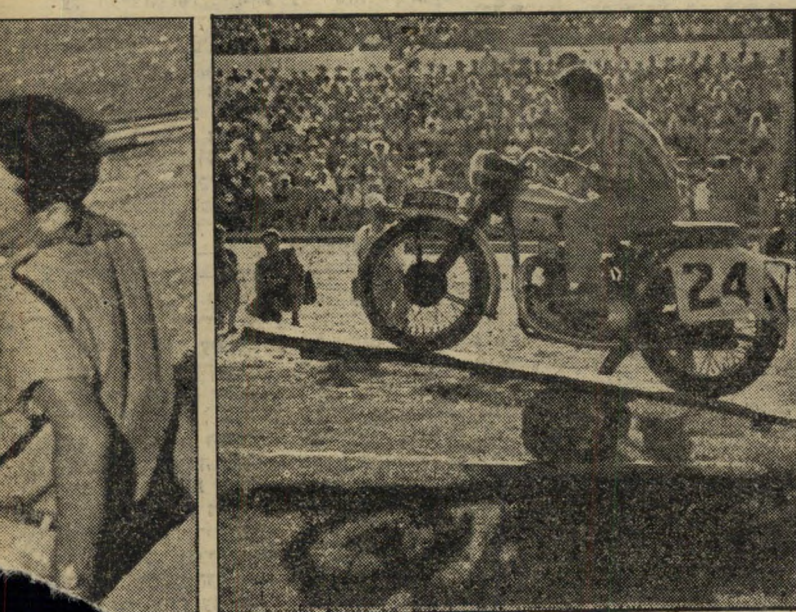
השופט פסק ששת חודשי מאסר, ורחוב 60 נשם לרוחה. אולם רוכלי השוק ר' דיירי הרובע הערבי חרדים כבר ליום בו יצא חמיס יתים לחופשו. "בית-המשפט ה' יהודי הוא רחמן מאד", אמרו השבוע, "מה יהיה עלינו כשיצא חמיס שוב מבית-הסו' הרז'".

איצטדיון רמת-גן, יום שלישי אסור, מלא אנשים וזעמים, מקללים, מגדפים, שורקים כזעם, מנופפים באגרופים באויר ול' פעמים גם בפני השכן. צעקות מהירדות. שעתיים של מתיחות ורוגז, קריאות בוז במקלה. מכות בקהל, ובעיטות על המגרש. לבסוף טקס עלוב שאיש אינו רואה אותו. זה היה מאורע הספורט העיקרי של ה' שנה במדינה — משחק הגמר על גביע ה' כורגל. איצטדיון רמת-גן, יום רביעי. צבעוני, מלא קצת סחות, אבל אנשים עליונים. שמה. האנשים החושים בכובעי נייר צבעוניים, צוחקים זה למראה זה, הרבה חתיכות, הר' בה מוסיקה ברמקולים. התחרויות על ה' מגרש מעוררות צחוק וחיוכים. המבצעים מעוררים תיאבון. הכל מסודר ודופק טים טופ, נראה כמו פיקניק המוני בסרטים אמריקאיים. אף אחד אינו צועק או מקלל — חוץ ממתחרה אחד שפסלו אותו, ואשה מקומות העמידה, הטוענת שגבר ניסה לעשות מעשה מגונה בגופה. צודקת בהחלט. אי-אפשר לעשות כבר מעשים כאלה במקו' מות הישיבה? זה היה בצנוע במאורעות הספורט השנה — הגימקאנה החמישית.

חתיכות לרבנים

ר מו כל פפורט התחילה הגימקאנה בתהלוכה ונאומים, וכמו בכל התה'

גלגל שלישי לאופנוע הוא בול העץ, עליו מונח קרש המשמש למעבר האופנוע במרוץ מכשולים. המנצח היה האופנוען הוותיק יהודה ע'...